

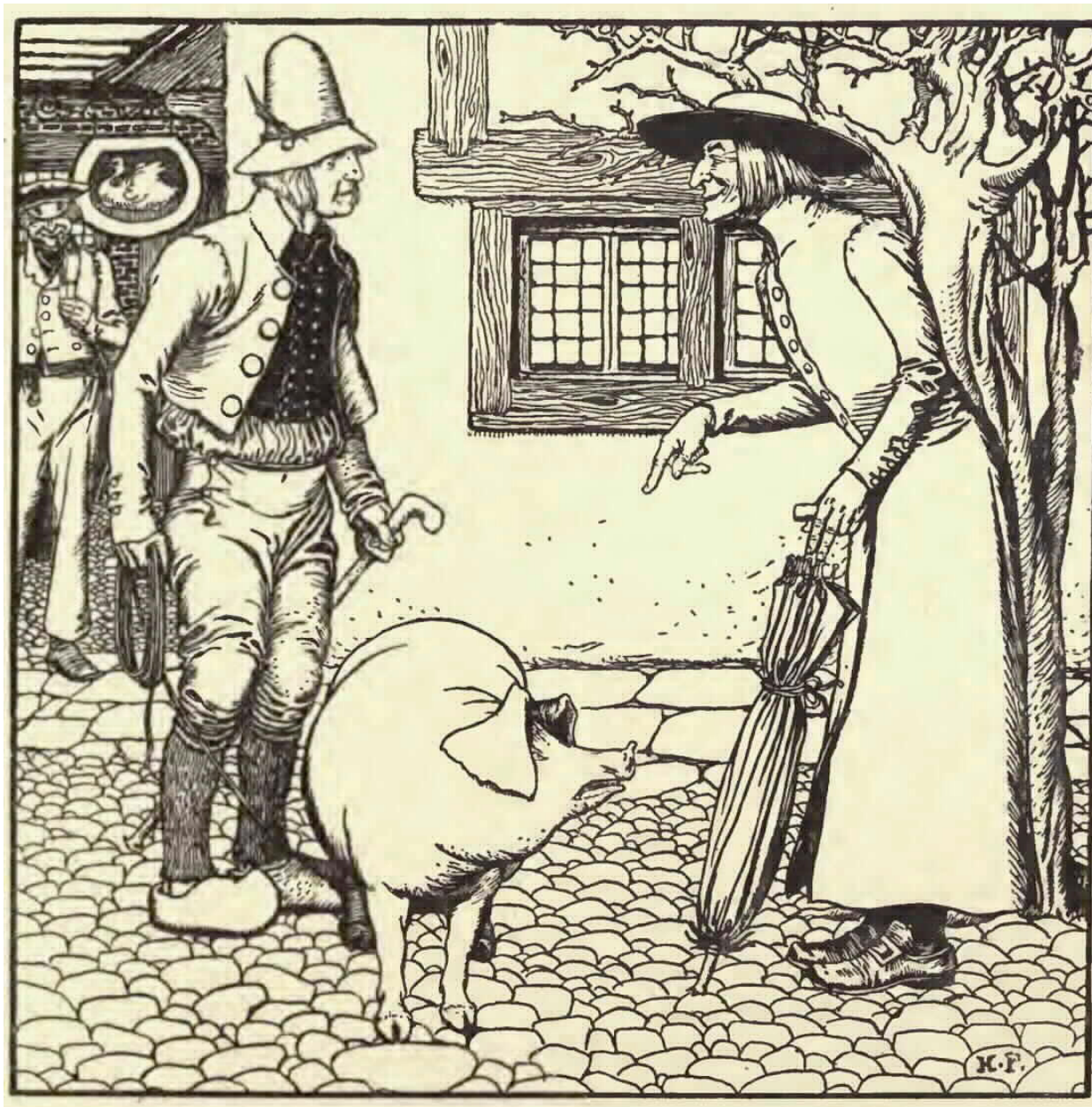
אדון יעקוב

מתוך "השעון המופלא" מאת ה. פיין

1887

החזיר לשוק. אולי אצליח למכור אותו ברווח יפה.
"תעשה כך" אמרה אשתו כי כך צריכה להגיב אישה
טובה לדברי בעלה.
אך בעיירה שבה גר יעקוב עם אשתו חיו גם שלושה
נוכלים, שלושתם עשירים. אחד מהם היה הכומר, שני
רשם המחוז ושלישי ראש העיר. וקשה היה להחליט

חי פעם איש שקראו לו אדון יעקוב. רק אדון יעקוב
ולא יותר.
לאדון יעקוב היו שני תיישים, חזיר שמן אחד, אישה
טובה ומזג עליז, וזה יותר מאשר יש לאנשים רבים
וטובים.
יום אחד אמר אדון יעקוב לאשתו "מחר אקח את

חזיר, כשאני רואה בשתי האוזניים שלי וכל העיניים שלי שזה כלב גדול ושמן?"
 "אני אומר שזה חזיר!" אומר אדון יעקוב.

מי מהם היה נוכל גדול יותר, אבל כנראה היה זה הכומר.

הכומר שמע את אדון יעקוב מדבר עם אשתו ואמר לשני חבריו "ראו, אדון יעקוב, זה שחי שם מעבר לדרך, מביא מחר חזיר לשוק. אם תסכימו לעשות תעלול יחד אתי, כל אחד מאתנו יוכל להשיג קותל חזיר גדול ושרשרת נקניקיות בתנור, בלי לשלם על כך אפילו בפרוטה אחת."

טוב. זה היה בדיוק למה שהנוכלים האלה היו מוכנים, ואז הכומר הנוכל אמר להם לעשות כך וכך, ולומר כך וכך, והם יצליחו לגזול מאדון יעקוב את החזיר השמן שלו בקלות, כמו לאכול חלה בחמאה. למחרת בבוקר יצא אדון יעקוב לשוק עם החזיר השמן לפניו, קשור בחבל חזק לאחת הרגליים שלו. הוא עבר בעיירה והראשון שפגש אותו בדרך היה לא אחר אלא הכומר.

"מה שלומך, אדון יעקוב?" שואל הכומר "ולאן אתה מוביל את הכלב השמן הזה?"

"כלב!" אומר אדון יעקוב ופותח את עיניו לרווחה, גדולות כמו צלחות "איזה כלב! זה חזיר נהדר ושמן, כזה שעוד לא היה בעיר הזו, ואתה הרי יודע זאת." "מה?" אומר הכומר "אתה רוצה לספר לי כי זה

"אני אומר שזה כלב!" אומר הכומר.
"אני אומר שזה חזיר!" אומר אדון יעקוב.
"אני אומר שזה כלב!" אומר הכומר.
"אני אומר שזה חזיר!" אומר אדון יעקוב.
ומי עובר באותו הרגע לידם אם לא הרשם המחוזי.
הוא הולך עם ידיו בכיסים ומקטרת גדולה בפיו,
ונראה רם ועצום כאילו כל העיר שייכת לו וגם השמש
והירח בתוספת.
"אמור ידידי" פונה אליו הכומר "אנחנו בדיוק דיברנו
כאן כך וכך וכך ואחרת. אולי תגיד לי האם זה חזיר או
שזה כלב?"
"מה?" עונה הרשם "איזה דברים מוזרים אתה אומר,
שכני. הרי זה ברור כמו האף על פניך, כי זה כלב,
גדול ושמן."
"אני אומר שזה חזיר!" צועק אדון יעקוב.
"אני אומר שזה כלב!" אומר הרשם.
"אני אומר שזה חזיר!" אומר אדון יעקוב.
"אני אומר שזה כלב!" אומר הרשם.
"אני אומר שזה חזיר!" אומר אדון יעקוב.
"הי, הי, אנא, אל נריב בעניין" אומר הכומר "לא,
מוטב שנבוא בסוגיה זו אל ראש העיר. אם הוא יאמר
כי זה חזיר, אתן לך, אדון יעקוב, עשרה שילינג. ואם

הוא יחליט שזה כלב, תיתן לנו את הכלב כקנס."
אדון יעקוב הסכים לכך כי הרי בטוח היה שזה חזיר,
ושלושתם הלכו לביתו של ראש העיר. שם הכומר
הסביר לראש העיר את המחלוקת, כי הוא היה זה
שידע לדבר יפה, ובסוף שאל "עכשיו, אמור לנו, ראש
העיר, האם זה חזיר או כלב?"
"מה?" אומר ראש העיר "שצור נקניקיות יחנוק
אותי למוות אם זה לא כלב. וזה כלב יפה, גדול
ושמן."
ובזה הסתיים הסיפור ואדון יעקוב חזר הביתה בלי
חזיר ובכיסיו לא החזיק יותר כסף מאשר היה לו
קודם. בכל זאת הוא הבין איזה תעלול עשו לו שלושת
הנוכלים האלה ואמר לעצמו "מה שהתאים להם
יתאים גם לי. אם אחד יודע לחלל השני ידע לשרוק.
גם אני אערוך להם תעלול."
ואז הלך לאשתו והסביר לה שהוא מתכוון לעשות כך
וכך, ושהיא צריכה לעשות כך וכך, כי הוא מתכוון
לעשות תעלול לשלושת הנוכלים האלה.
כפי שכבר סיפרתי לכם קודם היו לו, לאדון יעקוב,
שני תיישים, שניהם שחורים כמו הפנים של הכובע
שלך בחצות הלילה, ודומים זה לזה כמו שתי כפות
באותה הצלחת. אף אחד לא יכול היה להבחין

את שלושת האדונים, הכומר, הרשם המחוזי וראש העיר, הולכים מולו שלובי זרועות.

"שלום אדון יעקוב" אמרו "מה אתה מוביל כאן?"

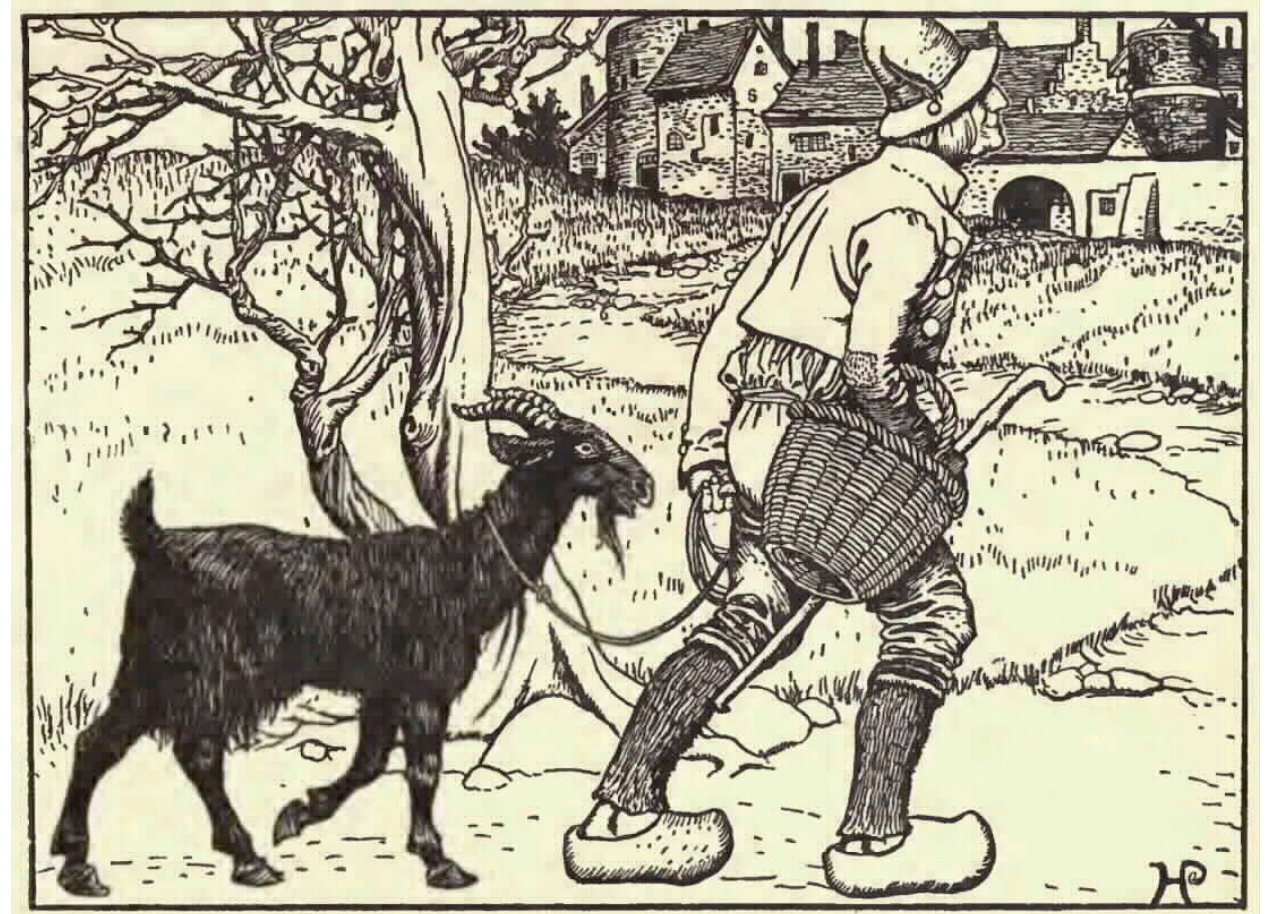
"מי כבר יכול לדעת" עונה להם אדון יעקוב "זה יכול להיות גם חתול שחור. בכל אופן זה היה תיש שחור כשיצאתי מהבית בבוקר."

ומה אדון יעקוב מתכוון לעשות עם התיש השחור הקטן הזה, רצו לדעת האדונים.

"רק זה" עונה אדון יעקוב "אני מתכוון להטיל שליחות על התיש השחור הזה. תמתינו רק ותראו בעצמכם."

עם זאת הוא קשר את הסל לצווארו של התיש. "לך הביתה לגברת שלך" אמר לו "ואמור לה לבשל את הבשר והכרוב לארוחת צהריים. הי! רגע, אל תרוץ. אמור לה שתלך לשכננו ניקולס ותשאל אצלו קנקן גדול של בירה, כי אני צמא מאוד הבוקר." והוא נתן דפיקה קלה לתיש על הישבן והתיש רץ, כאילו האדמה בערה תחת רגליו. והאם באמת הלך הביתה או לאו, לא שמעתי זאת.

תוכלו לנחש איך גיחכו הכומר, הרשם וראש העיר כשראו ושמעו זאת. איזו טיפשות! והאם אדון יעקוב באמת מאמין שהתיש השחור הקטן הזה יגיד כל זאת

ביניהם, אלא, כפי שעשה אדון יעקוב, אם חי אתם שנה או שנתיים, במזג אוויר סוער או בימי שמש.

למחרת אדון יעקוב קשר חבל סביב צווארו של אחד התיישים, הוריד סל מהקיר ויצא לכוון העיר כשהוא מוביל את התיש אחריו. הוא הגיע לשוק והתחיל לקנות שם חפצים שונים, כדי שהסל יתמלא היטב. אחר כך הסתובב עם הסל והתיש בשוק עד שראה

לגברת הבית?

או כן. בוודאי שיגיד. הוא חריף מוח מאוד התיש השחור הזה. ואם האדונים לא מאמינים שיבואו אתו הביתה. אדון יעקוב יראה להם שהוא צודק. אז ארבעתם הלכו, הכומר, הרשם וראש העיר, ובסוף הגיעו לביתו של אדון יעקוב. וראו. עמד שם תיש שחור קטן ולחך דשא. ואיך יכלו לדעת האדונים, הכומר, הרשם המחוזי וראש העיר, שזה לא היה אותו התיש שהם ראו בשוק! בדיוק אז יצאה אשתו של אדון יעקוב מהבית. "כנס, יעקוב" אמרה "הבשר והכרוב מוכנים כבר. אבל לשכן ניקולס לא הייתה בירה לתת לי, אז ביקשתי קנקן בירה גדול אצל השכן פרדריק. הבירה שלו טובה כזו של ניקולס." וי! וי! איך שלושת הנוכלים פתחו עיניים כששמעו כל זאת. כמה שהיו רוצים שיהיה להם תיש כזה. ואולי אדון יעקוב מוכן יהיה למכור להם אותו. הם יתנו לו עבורו עשרים דולר. לא, אדון יעקוב לא חושב למכור את התיש החמוד והממושמע שלו בעשרים דולר. אז שלושים דולר! לא, אדון יעקוב לא ימכור אותו, גם לא בשלושים

דולר.

טוב, הם מוכנים לתת ארבעים.

לא, ארבעים זה לא מספיק עבור תיש מאולף כזה. והם נהלו משא ומתן ובסוף שילמו לאדון יעקוב חמישים דולר, לקחו את התיש והלכו משם מרוצים עד הגג. טוב, לא לקח לשלושת הנוכלים זמן רב לגלות שעשקו אותם. לכן תוך יום או יומיים ראה אדון יעקוב את הכומר, הרשם ואת ראש העיר כשהם הולכים בדרך בכוון ביתו. והוא הבחין מיד שהם כועסים מאוד. "עוד מעט תתחיל כאן רתיחה, אמר אדון יעקוב לאשתו. "אז הנה, קחי את השלפוחית עם דם, שהתכוונו לעשות ממנו פשטידה, ותסתירי אותה תחת הסינור שלך, וכשאני אעשה כך, את תעשי כך וכך." והנה באו לביתו הכומר, הרשם וראש העיר, מתנשמים, רותחים וגועשים כמו מים בסיר על אש. "איזה תיש מכרת לנו?" שאלו כשרק יכלו לתפוס נשימה. "את התיש השחור שלי" אומר אדון יעקוב. אבל תראה! הוא לא מוכן לצאת לשליחויות ולא יעשה

שום דבר שאומרים לו לעשות. אין בו יותר תועלת מאשר לגלגל חמישי לעגלה. אז עכשיו אדון יעקוב ייקח את הכובע שלו ויבוא יחד אתם, כי הם רוצים להכניס אותו לכלא.

"רגע" אומר אדון יעקוב "האם אמרתם 'בשם הקרן ירוקה' כשרציתם שיעשה כך או כך?"

לא, הם לא אמרו כלום כי הרי אדון יעקוב לא אמר להם דבר על הקרן הירוקה.

"למה לא הזכרת לי?" שאל אדון יעקוב את אשתו.

"לא חשבתי על כך" ענתה.

"לא חשבת?" אומר הוא.

"לא" אומרת היא.

"אז קחי זאת!" הוא אומר ודוקר בסכין גדולה וחדה את השלפוחית המוסתרת תחת הסינור שלה, כך שכל הדם נשפך לאדמה.

"אוור" היא אומרת ונופלת על הארץ כמו מתה.

כששלושת החברים הנוכלים ראו זאת פתחו פיות כמו דגים שהוציאו אותם ממים. רק תראו! אדון יעקוב הרג את אשתו בגלל שטות ולא כלום. וי! וי! איזה מזג סוער לאיש הזה. עכשיו הוא נקלע בבעיה של ממש ויועמד לפני שופט ויישפט למי יודע מה.

"טס! טס!" אומר אדון יעקוב "המרק הוא לא חם כפי

שהוא נראה. אולי מיהרתי קצת אבל תכף נתקן זאת."

והוא ניגש לארון קטן שפינת החדר והוציא שופר קטן. הוא תקע בשופר זה ואשתו רק התעטשה ואז התיישבה בריאה ושלמה כמו קודם.

הכומר, הרשם וראש העיר שעוד לא ראו פלא כזה מעולם. הם מוכרחים לרכוש שופר כזה ויהי מה. וכמה ירצה אדון יעקוב עבור השופר המופלא?

הו, אדון יעקוב לא מתכוון בכלל להיפרד מהשופר שלו. ובכל זאת הוא יהיה מוכן אולי למכור תמורת סכום מכובד. ואז התחיל שוב משא ומתן ובסוף שלושת החברים הנוכלים שילמו לו עוד חמישים דולר ויצאו עם השופר, תוקעים בו כל אחד בתורו.

הם חזרו לעיר ושם לפני ביתם עמד התיש השחור מלחך דשא ולא עושה כל דבר רע.

"אז זה אתה" אמר הרשם המחוזי "שלא רצית לעשות דבר בגלל שלא אמרנו כלום על הקרן הירוקה? אז הנה לך!" והוא נתן לתיש מכה עם המקל העבה שלו והתיש נפל ושכב שם בלי כל תנועה, כמו אבן שחורה גדולה.

"הנה" אומר הרשם "לימדתי אותו. עכשיו תנו לי את הקרן הקטנה ותוך רגע הוא יעמוד שוב על רגליו."

והוא התחיל לתקוע בשופר, ותקע ותקע עד שפניו
נעשו לגמרי אדומים, אבל התיש לא הזיז אפילו
שערה אחת.

ואז הכומר לקח את השופר הקטן אך לא היה לו מזל
טוב יותר מזה של הרשם. ואחר כך תקע ראש העיר,
אך הוא יכול היה לתקוע מעל גוש בצק כי גם אז
התיש לא זז אפילו קצת.

רק אז הם הבינו שרימו אותם שוב. וי! כמה שהם
רגזו. אוכל רק לומר שלא הייתי רוצה להיות בנעליו
של אדון יעקוב. "תכף נסגור אותו בכלא" אמרו ומיד
הלכו לבצע זאת.

אדון יעקוב ראה אותם כשהלכו בדרך אך הוא כבר
היה מוכן לקראתם. לקח שני סירים, מילא אותם
בזפת ולמעלה שם שכבת מטבעות זהב וכסף, כך
שכאשר הסתכלת על הסירים היית חושב שהם
מלאים במטבעות. ואז לקח את הסירים לחורשה
קטנה שמאחורי ביתו.

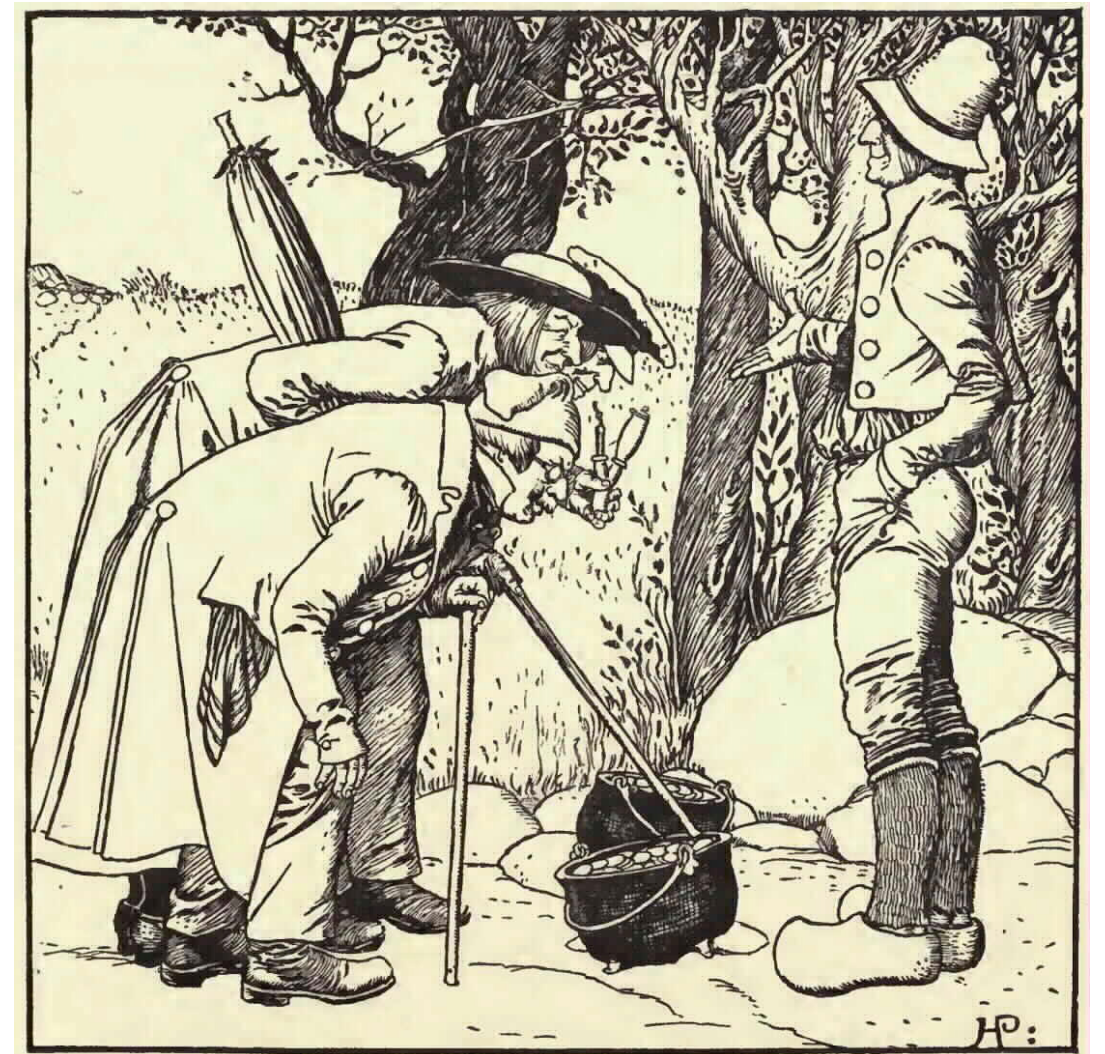
שם בחורשה היה בור עמוק בתוך סבך של שיחים.
הצמחייה הסתירה את הבור היטב ולא ניתן היה
לראות את פתחו.

והנה הכומר, ראש העיר והרשם באו לביתו של אדון
יעקוב נושמים בכבדות ועייפים מההליכה והרוגז.

הם דפקו בדלת אך בבית הייתה רק אשתו של אדון
יעקוב .

הם אדון יעקוב בבית? רצו לדעת השלושה כדי
לעשות אתו חשבון.
הו, אשתו של אדון יעקוב לא ידעה איפה הוא עכשיו,

אבל היא חושבת שהוא אוסף מטבעות בחורשה שמאחורי הבית.
מה? הכסף צומח קרוב לביתם? זה באמת צריך לבדוק כי אם יש כאן כסף, מגיע להם החלק שלהם. והם רצו מחר אל החורשה.
כן. שם באמת עמד אדון יעקוב והחזיק שני סירים,

אחד בכל יד.
"שלום אדון יעקוב! ומה יש לך כאן?" אמרו.
"הו, שום דבר חשוב אין לי כאן" אומר אדון יעקוב.
יפה, אבל בכל זאת הם היו רוצים לציץ לסירים שאדון יעקוב מחזיק בידיו, אמרו שלושת החברים.
"טוב" אומר אדון יעקוב "תוכלו להסתכל לתוך הסירים אם תרצו, אבל אני אומר לכם מראש ששניהם מלאי זפת ורק קצת מטבעות פזורות למעלה."
כן, כן, כל זה טוב מאוד, אבל שלושת החברים יודעים להבחין בין ריח הכסף וריח הזפת. נכון, הוא רימה אותם כבר פעמיים, אבל עכשיו צריך לספר להם מאין הכספים האלה. זה מה שהם רצו לדעת.
"או" אומר אדון יעקוב "את המקום אינני יכול להראות לכם. תצטרכו ללכת ולחפש בעצמכם. אני רק מזהיר אתכם לא לגשת שם, לשיחים הסבוכים האלה, כי שם נמצא בור עמוק מוסתר בצמחיה ואתם עלולים ליפול פנימה."
כשהכומר, הרשם וראש העיר שמעו זאת הם דחפו זה את זה במרפקים וקרצו בעין זה לזה כאילו אומרים "עכשיו אנו כבר יודעים איפה לחפש את המטבעות." טוב, הם רק יסתכלו לתוך הבור הזה, כי

חשבו מיד ששם טמון היה האוצר. ואז אמר הכומר לאחרים "אתם תישארו כאן, ואני אלך ואסתכל האם באמת ישנו בור כזה כפי שהוא אמר." כי הוא חשב שימלא את כיסיו בכסף קודם שיגיע זמן להתחלק עם חבריו. הוא כיוון את צעדיו ישר אל השיחים הסבוכים ו"פלומפ!" נפל לתוך הבור העמוק, וזה היה הסוף של המספר הראשון.

כשעבר זמן והכומר לא חזר, שני הנותרים התעייפו מהמתנה. "אלך ואראה מדוע הוא לא חוזר" אמר הרשם המחוזי. והוא חשב לעצמו "הכומר ממלא את כיסיו ואני יכול גם כן לזכות בדבר מה לפני שנגיע לחלוקת השלל." והוא קפץ לתוך השיחים הסבוכים ו"פלומפ!" גם הוא נפל לתוך הבור העמוק. וזה היה הסוף של מספר שתיים.

ראש העיר חיכה וחיכה ובסוף אמר לעצמו "איזה טיפש אני. אני יושב כאן ולא עושה כלום בזמן ששני הנוכלים שם ממלאים את כיסיהם במטבעות בלי לחכות לי. אני חייב ללכת ולקחת את חלקי כל עוד נשאר שם משהו."

ואז גם הוא הלך ונכנס בין השיחים והתגלגל עם ראשו פנימה לתוך הבור העמוק. וזה היה הסוף של מספר שלוש.

אינני יודע האם אדון יעקוב עזר להם לצאת משם או העדיף שירקבו בפנים, בכל אופן אם עזר להם לצאת, תהיו בטוחים שהבטיחו לו חגיגת לא לעשות תעלולים ולא לרמות יותר.

ובסך הכל היה יוצא להם זול יותר לקנות את בשר החזיר בשוק, כי בסוף הם שילמו על הנבזות שלהם גם בכסף וגם בבריאות.

לאדון יעקוב ולאשתו הטובה נשארו מאה הדולרים ואם הם לא הצליחו להרבות אותם ביושר ולחיות בנחת, אינני רוצה לשמוע מהם יותר.